

1

เพอร์ซี แจ็กสันพยายามฆ่าผมอย่างเต็มที่

"ลองอีกครั้งสิ" เพอร์ซีบอกผม "คราวนี้ออย่าตายเร็วนักนะ"

ผมยืนอยู่บนใบขวางของเรือยูเอสเอสคอนสติติวชัน กำลังมองลงไปยังท่าเรือบอสตันที่อยู่ต่ำลงไปสองร้อยฟุต ใจนี้บอกยากมีกลไกป้องกันตัวแบบแรงไกองวง จะได้เอาเจียนฟงใส่เพอร์ซี แจ็กสันเพื่อไล่เขาไปให้พ้น

ครั้งล่าสุดที่เขาให้ผมลองกระโดดแบบนี้คือเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน ตอนนั้นกระดุกของผมหักหมด อเล็กซ์ เพียร์โรเพื่อนยากต้องรีบพาผมกลับโรงแรมวัลฮัลลา ทันเวลาให้ผมได้ตายคนเดียวของตัวเองพอดี

โชคร้ายที่ผมดันเป็นอินแฮร์รี่ หนึ่งในนักรบอมตะของไอดิน จึงตายแบบถาวรไม่ได้หากสิ้นลมในอาณาเขตของวัลฮัลลา เลยฟื้นคืนชีพด้วยร่างกายสมบูรณ์เหมือนใหม่ในสามสิบนาทีต่อมา ตอนนั้นเลยต้องกลับมาขึ้นที่เดิมอีกครั้งพร้อมรับความเจ็บปวดอีกหน ไชโย!

"มันจำเป็นจริงๆ หรือ" ผมถาม

เพอร์ซียืนฟังสายระโยง ลมพัดผมสีดำของเขาพลั่วเหมือน

ระลอกคลื่นเล็กๆ

เขาดูเหมือนคนปกติธรรมดา สวมเสื้อยืดสีส้ม กางเกงยีน และ รองเท้าผ้าใบสีขาวเก๋ๆ ถ้าคุณเห็นเขาเดินไปตามถนนก็คง ไม่คิดว่า *เฮ้ ดูนั่นสิ ลูกครึ่งเทพไฟไซดอน! ขอชาวโอลิมเปียจงเจริญ!* เขาไม่มีเหงื่อออกปลา นึกก็ไม่ได้ติดกันเป็นแผง แม้จะมีตาสีเขียวน่าทะเล ก็เถอะ...จะว่าไปก็คงเป็นเฉดเดียวกับสีหน้าของผมในตอนนั้นมั้ง สิ่งเดียว ที่ดูผิดแปลกบนตัวแจ็กสันคือรอยสักด้านในแขน มันเป็นรูปสามง่ามสีเข้ม เหมือนไม้ไหม ด้านล่างมีเส้นหนึ่งเส้นกับตัวอักษร SPQR

เขาบอกผมว่าตัวอักษรนี้ย่อมาจาก *ไซโน พาสซี เคลลี โรมานี* ที่แปลว่า *คนโรมันเป็นพวกบ้า* ผมไม่แน่ใจว่าเขาพูดเล่นหรือพูดจริง

"ฟังนะแม็กนัส" เขาบอกผม "นายจะต้องแล่นเรือไปในภูมิประเทศ ที่โหดร้าย มีสัตว์ประหลาด เทพทะเล และอะไรอีกก็ไม่รู้ที่พยายาม จะฆ่านาย ลูกใหม่"

"ไอ้ คงประมาณนั้น"

ใจจริงผมอยากบอกว่า *อย่าตอกย้ำได้ไหม เลิกยุ่งกับฉันเสียที*

"อาจมีบางครั้ง" เพอร์ซีชี้ว่า "ที่นายโดนเล่นงานจนตกเรือ บางที อาจตกจากที่สูงขนาดนี้แหละ นายจะต้องเรียนรู้วิธีเอาตัวรอดจาก แรงปะทะ จะได้ไม่จมน้ำตาย และกลับขึ้นมาบนผิวน้ำได้ในสภาพพร้อมรบ มันยากมากนะโดยเฉพาะในน้ำเย็น"

ผมรู้ว่าเขาพูดถูก แอนนาเบิร์ธผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องของผม เคยบอกไว้ว่าเพอร์ซีผ่านการผจญภัยที่อันตรายมามากกว่าผมเสียอีก (ทั้งที่ผมอยู่ในวัลฮัลลาและต้องตายอย่างน้อยวันละครั้ง) ถึงผมจะ ซาบซึ้งใจมากที่เขาขอมลงทุนเดินทางจากนิวยอร์กมาที่นี่เพื่อสอนผม เรื่องการเอาตัวรอดในน้ำเย็งวีรบุรุษ แต่ตอนนี้ผมก็เริ่มเหนื่อยกับ

"ใช่" เพอร์ซีพ็อด "ดูฉันให้ดีนะ"

เขากระโดดจากใบขวาง หล่นลงไปสู่ท่าเรือในท่ากางแขนทั้งตัว อย่างสมบูรณ์แบบ ในช่วงสุดท้ายก่อนถึงน้ำก็ยึดตัวตรง กดสั้นเท้าลง และปะทะผิวน้ำก่อนหายไปโดยที่น้ำแทบจะไม่กระเพื่อมเลย ครู่ต่อมา ก็โผล่ขึ้นบนผิวน้ำ ยกฝ่ามือขึ้นเหมือนจะบอกว่า *เห็นไหม ไม่ยากเลย!*

แอนนาเบ็ธกับอเล็กซ์ปรบมือ

"โอเค แม็กนัส!" อเล็กซ์ตะโกนบอกผม "ถึงตานายแล้ว! ทำตัวให้ สมชายหน่อยนะ!"

ผมคิดว่าอเล็กซ์คงตั้งใจพูดให้ช้า ส่วนใหญ่อเล็กซ์เป็นหญิง แต่ วันนี้เขาเป็นชายแน่ๆ บางครั้งผมก็เผลอหลุดปากใช้สรรพนามเรียกเธอ หรือเขาผิด ทำให้อเล็กซ์ชอบเอาคืนผมด้วยการจิกกัดอย่างไร้ความปราณี โดยใช้มิตรภาพเป็นข้ออ้าง

แอนนาเบ็ธตะโกน "นายทำได้แน่ น้องชาย!"

ผิวน้ำสีเข้มด้านล่างเปล่งประกายเหมือนแผ่นเหล็กอบวาฟเฟิล ที่เพิ่งขัดมาใหม่ๆ พร้อมจะอัดผมให้บี้แบน

ก็ได้ ผมพึมพำกับตัวเอง

ผมกระโดด

รู้สึกค่อนข้างมั่นใจอยู่ครั้งวินาทีได้ ลมพัดหวีดหวิวผ่านหู ผมกางแขนและกลั้นใจไม่ร้องเสียงหลงสำเร็จ

โอเค ผมคิด ฉันทำได้

นั่นคือตอนที่ดาบแจ็กบินมาจากไหนก็ไม่รู้แล้วเริ่มบตสนทนา

"เฮ้ ซินญอร์!" อักขระบนตัวดาบสองคมสว่างเรือง "ทำอะไรอยู่รี"

ผมพยายามจัดสภาพร่างกายให้อยู่ในแนวตั้งก่อนปะทะน้ำ

"แจ็ก อย่าเพิ่งมายุ่ง!"

"อ้อ เข้าใจแล้ว! เจ้ากำลังตก! รู้ไหมว่ามีครั้งหนึ่งที่ข้ากับเพอร์รี่ กำลังตก..."

ก่อนเขาจะได้เล่าเรื่องอันน่าทึ่งนั้นต่อ ผมก็ปะทะผิวน้ำเสียก่อน เหมือนที่เพอร์รี่เคยเตือนไว้เลย ความเย็นทำให้ระบบในร่างกายหยุดทำงานชั่วคราว ผมจมน้ำ ร่างกายเป็นอัมพาตไปชั่วขณะ อากาศพุ่งจากปอด ช็อคเท่าปวดตบๆ เหมือนตกลงมาปะทะแตรมโปลิสน์ที่ทำจากก้อนอิฐ แต่อย่างน้อยผมก็ยังไม่ตาย

ผมมองหาบาดแผลใหญ่ๆ ถ้าคุณเป็นอินแฮร์รี่ก็จะได้รับรู้ความเจ็บปวดของตัวเองได้ไง คุณอาจเดินโซเซไปทั่วสนามรบในวัลฮัลลา พร้อมอาการบาดเจ็บสาหัส กำลังสูญหายใจเหือกทำายๆ และครุ่นคิดอย่างใจเย็นว่า *อ้อ ซีไครงหักเป็นอย่างนี้เอง น่าสนใจ!*

ครั้งนี้ผมแน่ใจว่าช็อคเท่าช้ำยหัก ช็อคเท่าขวาแค่แผลง

รักษาไม่ยาก ผมเรียกพลังเพอร์รี่

ความอบอุ่นเหมือนแสงอาทิตย์ฤดูร้อนแผ่จากหน้าอกไปตามแขนขา ความเจ็บปวดบรรเทาเบาบางลง ผมเหยียวยาวตัวเองไม่เก่งเท่าเหยียวยาคคนอื่น แต่ก็รู้สึกช็อคเท่าเริ่มสมานตัว รวากับมีตัวต่อที่เป็นมิตรฝูงหนึ่งกำลังไต่ยั่วเหยี่ยอยู่ได้ผิวหนึ่ง ช่วยเชื่อมรอยแตกและถักทอเส้นเอ็นใหม่ให้ผม

เอ้อ ดีขึ้นหน่อย ผมคิดขณะจมนอยู่กลางความดำมืดหนาวเย็น แต่ยังมีอย่างอื่นที่ควรทำ... *อ้อ ไซ่ ฉันท้องหายใจ*

ด้ามของแจ็กสะกิดมือผมเหมือนสุนัขเรียกร้องความสนใจ ผมจับด้ามหนึ่งของมันไว้ แล้วมันก็ยกตัวผมขึ้น พาลอยขึ้นจากน้ำเหมือนเทพธิดาแห่งทะเลสาบเวอร์ชันติดเทอร์โบ ผมลงมาอยู่บนหาดฟ้าเรือโอลด์ไอรอนไซด์ส์ข้างเพื่อนๆ ในสภาพหอบหายใจและ

ตัวสั้นเทา

"เฮ้" เพอร์ซียกยอหลัง "แปลกใหม่ดีจัง นายไม่เป็นไรใช่ไหม
แม็กนัส"

"สบายดี" ผมไอ เสียงเหมือนเปิดที่เป็นหวัดลงคอ
เพอร์ซีมองอักขระที่สว่างเรืองอยู่บนอาวุธของผม "ดาบนี้
มาจากไหน"

"สวัสดิ์ ข้าชื่อแจ็ก!" แจ็กบอก
แอนนาเบ็ทกลับเสียงอุทานไว้ "สิ่งนี้พูดได้หรือ"
"สิริ" แจ็กไม่พอใจ "เฮ้ คุณผู้หญิง ช่วยให้เกิดกัณฑ์หน่อยสิ
ข้าคือซูมาร์แบรอนเดอร์! ดาบแห่งฤดูร้อน! อาวุธของเฟรย์! ข้าอยู่มา
หลายพันปีแล้ว! อีกอย่างคือข้าเป็นดาบหนุ่มนะ!"

แอนนาเบ็ทขมวดคิ้ว "แม็กนัส ตอนที่นายเล่าเรื่องดาบวิเศษให้ฟัง
บางทีนายอาจลืมบอกฉันใช่ไหมว่าสิ่งนี้...ดาบเล่มนี้พูดได้"

"งั้นหรือ" ผมจำไม่ได้จริงๆ

ช่วงสองสามสัปดาห์ที่ผ่านมา แจ็กหายหน้าไปตามลำพัง
เพื่อทำสิ่งที่ดาบวิเศษมีชีวิตชอบทำกันยามว่าง ผมกับเพอร์ซี
ใช้ดาบฝึกหัดมาตรฐานของวัลฮัลลาในการฝึกซ้อม ผมไม่เคยนึกเลยว่า
อยู่ๆ แจ็กจะบินมาแนะนำตัวแบบนี้ อีกอย่างคือการที่แจ็กพูดได้ถือว่า
ประหลาดน้อยที่สุดแล้ว เรื่องที่น่าตกใจมากกว่านั้นคือ...มันร้องเพลง
ประกอบภาพยนตร์เรื่อง*เจอร์ซีย์บอยส์*ได้หมดทุกเพลงโดยไม่ต้องดูเนื้อ
เลยด้วยซ้ำ

อเล็กซ์ เพียร์โรทำท่าเหมือนพยายามกลั้นหัวเราะ วันนี้เขา
สวมเสื้อผ้าสีชมพูเขียวเช่นเคย แต่ผมไม่เคยเห็นชุดนี้ รองเท้าบูตหนัง
ผูกเชือก กางเกงยีนขาเดฟสีกุหลาบ เสื้อเชิ้ตสีเขียวมะนาวที่ปล่อยชายเสื้อ

ออกนอกกางเกง และเนกไทเส้นบางลายตารางที่ผูกไว้หลวมจนเหมือนสร้อยคอ เมื่อรวมกับแว่นตาเรย์แบนสีดำหน้ากับผมสีเขียวที่ตัดแบบไม่เท่ากันก็ทำให้เขาเหมือนหลุดมาจากปกอัลบั้มเพลงแนวนิวเวฟ ช่วงปีหนึ่งพันเก้าร้อยเจ็ดสิบเก้า

"มีมารยาทหน่อยสิแม็กนัส" เขาว่า "แนะนำเพื่อนของเราให้รู้จักกับดาบของนายสิ"

"อ้อ ได้" ผมว่า "แจ็ก นี่คือเพอร์ซีและแอนนาเบธ พวกเขาเป็นลูกครึ่งเทพ...กรีก"

"อืมมม" แจ็กส่งเสียงอย่างไม่ประทับใจนัก "ข้าเคยเจอเฮอร์คิวลีสครั้งหนึ่ง"

"ใครบ้างไม่เคย" แอนนาเบธพึมพำ

"ก็จริง" แจ็กว่า "แต่ถ้าพวกเจ้าเป็นเพื่อนของแม็กนัส..." มันนิ่งสนิท แสงที่อักขระจางลง จากนั้นก็กระโดดออกจากมือผม แล้วบินไปหาแอนนาเบธ คมดาบหมุนไปมาราวกับกำลังสูดอากาศ "นางอยู่ไหน เจ้าซ่อนแม่สาวนั้นไว้ที่ไหน"

แอนนาเบธถอยไปทางราวกัน "โอ๊ะ เดียวก่อนเจ้าดาบ อย่ารูกล้ำพื้นที่ส่วนตัวนะ!"

"แจ็ก ทำตัวดีๆ หน่อย" อเล็กซ์ว่า "จะทำอะไรไม่ทราบ"

"นางอยู่ตรงไหนสักแห่งแถวนี้" แจ็กยืนยัน มันบินไปหาเพอร์ซี "อะฮ่า! อะอะไรอยู่ในกระเป๋าของเจ้าฮี เจ้าหนุ่มทะเล"

"อะไรเหรออ" เพอร์ซีดูกังวลอยู่บ้างเมื่อมีดาบวิเศษมาลอยอยู่ใกล้เอาจ

อเล็กซ์มองลอดแว่นเรย์แบน "โอเค ตอนนี้นั้นฉันสงสัยขึ้นมาแล้ว นายใส่อะไรไว้ในกระเป่านะเพอร์ซี ดาบผู้ใฝ่รู้ต้องการคำตอบนะ"

เพอร์ซีวัยตั้งปากกาลูกลิ้นหน้าตาธรรมดาออกจากกางเกงยีน
"หมายถึงสิ่งนี้หรือ"

"ว้าว!" แจ็กร้อง "คนงามผู้นี้เป็นใครกัน"

"แจ็ก" ผมว่า "มันคือปากกานะ"

"ไม่ ไม่ใช่! ให้ข้าดูสิ! ให้ข้าดู!"

"เออ...ก็ได้" เพอร์ซียกถอดปลอกปากกา

ปากกากลางเป็นดาบยาวสามฟุตทันที ตัวดาบรูปทรงเหมือนใบไม้
ทำจากสัมฤทธิ์สว่างเรือง เมื่อเทียบกับแจ็กแล้วก็ดูเหมือนอาวุธนี้
บอบบางและเกือบเล็กไปเลย แต่ท่าทางตอนเพอร์ซียชักมันออกมา
ทำให้ผมมั่นใจว่าเขาน่าจะใช้มันต่อสู้ป้องกันตัวในสนามรบของวัลฮัลลา
ได้

แจ็กหันปลายแหลมมาทางผม อักษรกะพริบเป็นสีม่วงแดง
"เห็นไหมเหล่าแม็กนัส ข้าบอกเจ้าแล้วว่าการพกดาบที่แปลงเป็นปากกา
ไม่ใช่เรื่องโง่สักนิด!"

"แจ็ก ฉันไม่เคยบอกว่ามันโง่งนะ!" ผมท้วง "นายต่างหากที่บอก"

เพอร์ซียเลิกคิ้ว "พวกนายสองคนพูดเรื่องอะไรกัน"

"ไม่มีอะไร" ผมรีบบอก "ฉันเดาว่านี่คือริฟไทด์ที่โด่งดังไซ้ใหม่
แอนนาเบ็ธเคยเล่าเรื่องของมันให้ฉันฟังแล้ว"

"นางต่างหาก" แจ็กแย้ง

แอนนาเบ็ธขมวดคิ้ว "ดาบของเพอร์ซียเป็นหญิงหรือ"

แจ็กหัวเราะ "ก็ไซ้ นะสิ *แค่นี้ก็*ไม่รู้"

เพอร์ซียพิจารณา ริฟไทด์ แต่ผมบอกเขาได้จากประสบการณ์ว่า
เกือบเป็นไปได้ที่จะระบุเพศของดาบจากการมองอย่างเดียว

"ไม่รู้สิ" เขาว่า "แน่ใจนะ..."

"เพอร์ซี" อเล็กซ์ว่า "ให้เกียรติเพศของดาบด้วย"

"โอเค ก็ได้" เขาว่า "ก็แค่แปลกใจที่ฉันไม่เคยรู้"

"จะว่าไป" แอนนาเบ็ธบอก "นายก็เพิ่งรู้ว่าปากกาตำนี้เขียนได้
เมื่อปีก่อนนี่เอง"

"เล่นกันแบบนี้เลยหรือ ยัยคนฉลาด"

"ช่างเถอะน่า!" แจ็กขัดจังหวะ "สิ่งสำคัญคือริฟไทด์อยู่ที่นี่แล้ว
นางงดงามและนางก็ได้เจอข้าแล้ว! บางทีพวกเราน่าจะ...ไม่รู้สินะ...
ได้มีเวลาส่วนตัวเพื่อสนทนากันเกี่ยวกับ เอ่อ เรื่องของดาบนะ"

อเล็กซ์ยิ้มเยาะ "ฟังดูเป็นความคิดที่ดีเยี่ยมเลย เราปล่อยให้ดาบ
ทำความเข้าใจกันไปก่อนดีไหม ระหว่างนั้นพวกเราที่เหลือก็ไปกินอาหารเที่ยง
กันเถอะ แม็กนัส นายพอจะกินฟาลาเฟลโดยไม่ติดคอได้ไหม"

2

แซนด์วิชฟาลาเฟลกลับเร็กนารีอก

เรากินอาหารกันบนดาดฟ้าชั้นลอยท้ายเรือ (ดูสิ ผมก็รู้จักใช้ศัพท์เรือกับเขาเหมือนกันนะ)

หลังจากเหนื่อยยากกับความลุ่มหลงมาตลอดช่วงเช้า ผมก็รู้สึกว่าการให้รางวัลตัวเองเป็นแป้งชิกพีทอดกรอบกับขนมปังพิตา โยเกิร์ตกับแตงกวาหั่นสไลซ์แช่เย็น เคียงด้วยเคบับแกะรสเผ็ดจัด แอนนาเบ็ธเป็นคนจัดหาอาหารปิกนิกมือเที่ยงนี้ เธอรู้จักผมดีเกินไปแล้ว

เสื้อผ้าของผมแห้งอย่างรวดเร็วท่ามกลางแสงแดด ลมอ่อนอบอุ่นให้ความรู้สึกดีเมื่อปะทะใบหน้า เรือโฉบแล่นตัดท่าเรือในขณะที่เครื่องบินไอพ่นบินผ่านไปบนท้องฟ้าสีฟ้า มุ่งหน้าออกจากสนามบินโลแกนไปยังนิวยอร์กหรือแคลิฟอร์เนียหรือยุโรป เมืองบอสตันทั้งเมืองดูเหมือนอบอวลด้วยพลังงานแบบห้องเรียนเวลา 14.59 น. ที่นักเรียนกำลังรอสัญญาณเลิกเรียน ตอนนี้อย่างทุกคนพร้อมจะออกนอกเมืองในช่วงฤดูร้อนเพื่อเพลิดเพลินกับอากาศดีๆ แล้ว

ส่วนตัวผมเองแค่อยากอยู่เฉยๆ

ริฟไทด์กับแจ็กอยู่ในขดเชือกไม้ไผ่กลัด ค้างของพวกมันเอนพิง กราบเรือ ริฟไทด์ทำตัวเหมือนวัตถุไร้ชีวิตทั่วไป แต่แจ็กยังคงเขยิบเข้าใกล้ และพยายามพูดคุยด้วย ตัวดาบสว่างเรืองเป็นสีส้มฤทธิ์เข้มแบบเดียวกับ ของริฟไทด์ โชคดีที่แจ็กคุ้นเคยกับการสนทนาข้างเดียวอยู่แล้ว มัน เล่าเรื่องตลก เยินยอ และอ้างชื่อคนดังไม่หยุดหย่อน "รู้อะไรไหม ฮอร์ โอติน และข้าเคยไปที่ร้านเหล้าแห่งหนึ่ง..."

หากริฟไทด์ประทับใจ มันก็ไม่ได้แสดงออกแต่อย่างใด เพอร์ซีขย้ำกระดาษห่อฟาลาเฟล นอกจากจะหายใจได้น้ำ ได้แก๊งแล้ว หมอนี่ยังเขมือบอาหารได้เร็วอีกด้วย "ว่าแต่" เขาพูด "พวกนายจะออกเรือเมื่อไร" อเล็กซ์เลิกคิ้วข้างหนึ่งให้ผมเหมือนจะบอกว่า *ใช่แล้ว แม็กนัส เราจะออกเรือเมื่อไร*

ผมพยายามเลี่ยงไม่พูดเรื่องนี้กับเพียร์โรตตลอดสองสัปดาห์ที่ผ่านมา แต่ก็ไม่มีโชคนัก "อีกไม่นาน" ผมว่า "เราไม่รู้แน่ชัดว่าจุดหมายปลายทางอยู่ที่ไหน หรือต้องใช้เวลานานเท่าไร..."

"นั่นมันชีวิตฉันเลยเนี่ย" เพอร์ซีว่า "...แต่เราต้องหาเรือลำใหญ่ร้ายกาจของโลกิให้เจอก่อนมันออก เดินทางในวันกลางฤดูร้อน มันจอดอยู่ตรงไหนสักแห่งแถวพรมแดน ระหว่างนิฟล์เฮมกับใจตันเฮม เราประเมินว่าจะใช้เวลาเดินทางไปที่นั่น สักสองสัปดาห์"

"ซึ่งก็หมายความว่า" อเล็กซ์บอก "เราควรออกเดินทางได้แล้ว ยังไงก็ต้องออกเรือภายในสัปดาห์นี้ ไม่ว่าจะพร้อมหรือไม่ก็ตาม"

ผมเห็นเงาสะทอนใบหน้ากังวลของตัวเองบนเลนส์สีเข้มของอเล็กซ์

เราทั้งคู่ต่างรู้ดีว่ายังมีห่างไกลคำว่าพร้อมมากพอๆ กับระยะทางจากที่นี่ถึงนิวยอร์ก

แอนนาเบ็ธนั่งทับเท้า ผมยาวสีทองมัดรวบไว้ด้านหลัง เสื้อยืดสีน้ำเงินเข้มพิมพ์ตัวอักษรสีเหลืองเป็นข้อความว่าวิทยาลัยการออกแบบสิ่งแวดล้อม ยูซี เบิร์กลีย์

"วีรบุรุษไม่เคยพร้อมใช่ไหมแล้ว" เธอว่า "เราแค่ทำดีที่สุดเท่าที่จะทำได้"

เพอร์ซีย์พยักหน้า "ใช่ แล้วมันจะได้ผลด้วยนะ เราก็ยังไม่ตายนี่นา"

"แม่นายพยายามอยู่เรื่อยก็เถอะ" แอนนาเบ็ธใช้ศอกกระทุ้งเขา เพอร์ซีย์โอบเธอ แอนนาเบ็ธซุกตัวอยู่ข้างกายเขาอย่างผ่องคลาย เขาจูบปอยผมสีทองบนศีรษะของเธอ

การแสดงออกถึงความรักเช่นนี้ทำให้หัวใจของผมบิดบิดๆ อย่างเจ็บปวด

ผมดีใจที่เห็นลูกพี่ลูกน้องมีความสุข แต่มันก็เตือนใจผมว่าเดิมพันครั้งนี้สูงแค่ไหนหากผมหยุดโลกไม่ได้

ผมกับอเล็กซ์ตายแล้ว เราไม่มีวันแก่ เราจะอยู่ในวัลฮัลลาจนวันสิ้นโลกมาเยือน (ยกเว้นโดนฆ่าตายนอกโรงแรมเสียก่อน) อนาคตที่ดีที่สุดที่เราหวังได้คือฝึกซ้อมรบแรกนาร็อกไปเรื่อยๆ พยายามเลื่อนสงครามที่ต้องมาถึงในวันหนึ่งออกไปสักหลายร้อยปี แล้วสุดท้ายก็บุกออกจากวัลฮัลลาไปกับกองทัพของโอดินเพื่อตายอย่างยิ่งใหญ่ ในขณะที่เก้าโลกตกอยู่ในเปลวเพลิง คงสนุกเสียไม่มี

แต่แอนนาเบ็ธกับเพอร์ซีย์ยังมีโอกาสได้ใช้ชีวิตปกติ พวกเขาผ่านโรงเรียนมัธยมมาได้แล้ว ซึ่งแอนนาเบ็ธเคยบอกผมว่าเป็นช่วงเวลาอันตรายที่สุดสำหรับลูกครึ่งเทพกรีก ในฤดูใบไม้ผลิปีนี้

พวกเขาก็จะได้เข้ามหาวิทยาลัยทางฝั่งเวสต์โคสต์ หากผ่านมันได้อีก ก็คงมีโอกาสสูงที่จะอยู่รอดจนโตเป็นผู้ใหญ่ ได้ใช้ชีวิตในโลกมนุษย์ โดยไม่โดนสัตว์ประหลาดเล่นงานทุกห้านาที

ยกเว้นว่าผมกับเพื่อนหยุดโลกไม่ทัน หากเป็นเช่นนั้นโลก...ทั้งเก้า... ก็คงจบสิ้นลงในอีกไม่กี่สัปดาห์ แต่ก็นะ...ไม่กดดันเลยนะอะ

ผมวางแขนดิวิซพิตา แม้แต่ฟาลาเฟลยังช่วยให้รู้สึกว่ารังไม่ได้อะไร
"แล้วพวกนายล่ะ" ผมถาม "จะกลับนิวยอร์กวันนี้เลยใช่ไหม"
"ใช่" เพอร์รี่ยิ้มว่า "คืนนี้ฉันต้องทำหน้าที่พี่เลี้ยงเด็ก ตื่นเต้นจะแย่แล้ว"

"จริงสิ" ผมนึกได้ "น้องสาวคนใหม่ของนายสินะ"

อีกหนึ่งชีวิตสำคัญที่กำลังเสี่ยงอันตราย ผมคิด

แต่ก็ฝันยิ้มได้ "ยินดีด้วยนะเพื่อน เธอชื่ออะไร"

"เอสเทล มาจากชื่อยายของฉันนะ"

"ฉันชอบชื่อนี้" อเล็กซ์ว่า "ฟังดูขลังและหฺรูดิ เอสเทล แจ็กสัน"

"เอ่อ เอสเทล ไบลพิส" เพอร์รี่แกล้ง "พ่อเลี้ยงของฉันชื่อพอล ไบลพิส เรื่องนามสกุลนี้ช่วยไม่ได้จริงๆ แต่น้องสาวของฉันยอดเยี่ยมมากนะ มีนิ้วมือข้างละห้านิ้ว นิ้วเท้าข้างละห้านิ้ว ตาสองตา แกรมย้งน้ำลายไหลอยู่เรื่อย"

"เหมือนพี่ชายไม่มีผิด" แอนนาเบ็ธบอก

อเล็กซ์หัวเราะ

ผมพอจะนึกภาพเพอร์รี่อุ้มทารกน้อยเอสเทลขึ้นสูงพลางร้องเพลง 'อันเดอร์ เดอะ สี' จากเรื่อง *เงือกน้อย* ได้อย่างไม่ยากเย็น ทำให้รู้สึกหดหู่มากขึ้นไปอีก

ผมต้องหาทางซื้อเวลาให้เอสเทลน้อยอีกสักหลายสิบปีเพื่อให้เธอได้ใช้ชีวิตอย่างเต็มที่ ต้องหาเรือปีศาจของโลกที่เต็มไปด้วยนักรบผีดิบให้เจอ จากนั้นก็หยุดมันไม่ให้ออกเดินทางสู่สนามรบและจุดชนวน

แรกนาร็อก จากนั้นก็จับตัวโลกิกกลับมาพันธนาการไว้อีกครั้ง จะได้
ไม่ก่อเรื่องให้โลกโดนเผาอีก (หรืออย่างน้อยก็ไม่ก่อเรื่องมากมายนัก)

"เฮ้" อเล็กซ์ปาพิตาใส่ผม "เลิกทำหน้าที่เสิร์ฟเสียทีเถอะ"

"โทษที" ผมพยายามทำตัวให้ดูว่าเรงขึ้น มันไม่ง่ายเหมือนใน
พลังเยียววาชอเท่าที่หึกเลยสักนิด "ฉันอยากเจอเอสเทลในสักวันหนึ่ง
เมื่อเรากลับจากภารกิจครั้งนี้แล้ว และฉันก็ขอบคุณพวกนายมาก
ที่เดินทางมาถึงบอสตัน จริงๆ นะ"

เพอร์ซีย์เหลือบมองไปทางแจ็กผู้ยังคงจ้องกับริฟไทด์ "ขอโทษที่ฉัน
ช่วยอะไรมากกว่านี้ไม่ได้ ทะเล..." เขายักไหล่ "...เป็นอะไรที่คาดเดายาก"

อเล็กซ์ยืดขา "อย่างน้อยแม็กนัสก็ตกได้ดีขึ้นมากในครั้งที่สอง หาก
สถานการณ์เลวร้ายถึงขีดสุด ฉันอาจแปลงร่างเป็นโลมาเพื่อช่วยชีวิต
ที่น่าเวทนาของเขาได้"

มุมปากของเพอร์ซีย์กระตุก "นายแปลงร่างเป็นโลมาได้หรือ"

"ฉันเป็นลูกโลกินะ อยากเห็นไหมเล่า"

"ไม่ต้องหรอก ฉันเชื่อแล้ว" เพอร์ซีย์เหม่อมองไปไกล "ฉันมี
เพื่อนคนหนึ่งชื่อแฟรงก์ที่เป็นนักแปลงร่าง เขาแปลงเป็นโลมาได้ รวมถึง
ปลาทองยักษ์ด้วย"

ผมตัวสั่นพลางนึกภาพอเล็กซ์ เพียร์โรเป็นปลาคาร์พัสชมพูเขียว
"เราไม่เป็นไรหรอก เรามีทีมที่ดี"

"นั่นเป็นสิ่งสำคัญ" เพอร์ซีย์เห็นด้วย "บางทีอาจสำคัญยิ่งกว่า
ทักษะทางทะเลเสียอีก..." เขายืดหลังแล้วขมวดคิ้ว

แอนนาเบธผล่ออกจากข้างกายเขา "ไอ้ะโอ ฉันรู้จักสีหน้าแบบนี้
นายเกิดความคิดบางอย่าง"

"บางอย่างที่พ่อเคยบอกฉัน..." เพอร์ซีย์ลุกขึ้น เขาเดินไปหา

"ประเด็นอยู่ตรงนี้" เพอร์ซีพูดต่อ "เจสันไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับมหาสมุทรเลยแต่ก็ช่วยฉันไว้ได้ เป็นเรื่องที้ออกจะน่าอายอยู่บ้าง"

แอนนาเบ็ธยิ้มเยาะ "ฉันก็ว่าฉัน ฉันยังไม่เคยได้ฟังรายละเอียดของเรื่องนี้เลย"

หูของเพอร์ซีเป็นสีชมพูเหมือนกางเกงยีนของอเล็กซ์ "บางทีเราอาจมองปัญหาผิดไปหมดก็ได้นะ ฉันพยายามสอนทักษะทะเลให้นาย แต่สิ่งสำคัญที่สุดคือนายต้องรู้จักใช้อะไรก็ตามที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์ไม่ว่าจะเป็นที่ม ภูมิภาคไหนหรือของวิเศษของศัตรู"

"แบบนี้ก็ไม่มีทางวางแผนได้เลย" ผมว่า

"ก็ใช่นะสิ!" เพอร์ซีว่า "งานของฉันนี่เสร็จสิ้นแล้ว"

แอนนาเบ็ธขมวดคิ้ว "เพอร์ซี นายบอกว่าแผนที่ที่ดีที่สุดคือไม่มีแผนในฐานะธิดาแห่งอาธีน่า ฉันคงเห็นด้วยไม่ได้หรอก"

"นั่นสิ" อเล็กซ์ว่า "และโดยส่วนตัวนะ ฉันยังชอบแผนของตัวเองที่จะแปลงร่างเป็นสัตว์ทะเลจำพวกสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมมากกว่า"

เพอร์ซียกมือขึ้น "ฉันแค่จะบอกว่าคุณขี้เกียจ... หมายถึงลูกครึ่งเทพนะ ที่เก่งที่สุดในรุ่นนี้ได้นั่งอยู่ตรงนี้แล้ว และก็ไม่ใช่ฉันด้วย" เขาพยักหน้าไปทางแอนนาเบ็ธ "ยัยคนฉลาดแปลงร่างหรือหายใจได้น้ำหรือพูดกับเพกาซัสไม่ได้ ทั้งบินไม่ได้และไม่แข็งแรงอะไรมากมาย แต่เธอโคตรฉลาดและแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเก่ง นั่นคือสิ่งที่ทำให้เธอเป็นตัวอันตราย ไม่ว่าจะอยู่บนบก ในน้ำ บนฟ้า หรือที่ทาร์ทารัส แม็กนัส นายฝึกกับฉันมาตลอดช่วงสุดสัปดาห์ แต่ฉันคิดว่านายน่าจะฝึกกับแอนนาเบ็ธมากกว่า"

ดวงตาสีเทาเหมือนพายุของแอนนาเบ็ธแปรเปลี่ยนเป็นอำพันภายในที่สุดเธอก็พูดว่า "โอเค น่ารักจริง" เธอหอมแก้มเพอร์ซี

อเล็กซ์พยักหน้า "ไม่เลวนี่ นายสมองสาหร่าย"
"อย่ามาเรียกแบบนี้อีกคนนะ" เพอร์ซีย์พึมพำ
มีเสียงครืนครางท่วมต้ำดังมาจากท่าเทียบเรือ นี่คือเสียงประตูโกดัง
เลื่อนเปิด ตามด้วยเสียงคนพูดดังก้องสะท้อนจากผนังอาคาร
"นั่นคือสัญญาณว่าเราต้องไปแล้ว" ผมว่า "เรือลำนี้เพิ่งออกจากอู่
พวกเขาจะเปิดให้คนเข้าชมคืนนี้ในพิธีใหญ่"
"ใช่" อเล็กซ์พูด "ภาพมายาคงช่วยอำพรางเราไม่ได้เมื่อลูกเรือขึ้นมา
กันหมด"
เพอร์ซีย์เลิกคิ้ว "ภาพมายาอะไร แบบชุดที่เธอใส่ล่ะหรือ"
อเล็กซ์ฟันลมหายใจเสียงดัง "ไม่ใช่ ภาพมายาคือเวทมนตร์ลวงตา
มันเป็นพลังงานที่บดบังเราจากสายตาของมนุษย์ธรรมดา"
"อ้อ" เพอร์ซีย์ว่า "เราเรียกมันว่ามนตร์บังตา"
แอนนาเบ็ทเคาะศีรษะเพอร์ซีย์ "จะเรียกอะไรก็ช่าง เราควรรีบไปกัน
ได้แล้ว ช่วยฉันเก็บของสิ"
เราลงสะพานเรือตอนที่กะลาสีคนแรกมาถึงพอดี แจ็กลอยนำไป
ข้างหน้า ตัวดาบสว่างเรืองเป็นสีต่างๆ พลังร้องเพลง "วอลท์ โลกั อะ แมน"
ด้วยเสียงสูงแสบหูไปด้วย ส่วนอเล็กซ์ก็แปลงร่างจากเสื้อสีดำเป็นหมาป่า
แล้วตามด้วยนกฟลามิงโก (เขาดูดีในร่างฟลามิงโก)
กะลาสีมองเราด้วยสายตาว่างเปล่าแล้วเดินติวังอ้อมไปไกล แต่
ไม่มีใครทักอะไรเลย
เมื่อออกมาพ้นท่าเรือแล้ว แจ็กก็กลับเป็นจิ้งหรีดอักขระ มันตกลงมา
ใส่มือผมแล้วผมก็เอามันติดไว้กับสร้อยคอ ช่างไม่สมเป็นแจ็กเลยที่อยู่
ก็เงยบไป ผมเดาว่ามันเคื่องที่ติดกับริฟไฟต์โดนซ์ดัจหวะ
ขณะที่เราเดินไปตามถนนคอนกรีตตีวชั้น เพอร์ซีย์ก็หันมาหาผม

"เมื่อก็มันอะไรกัน...ทั้งแปลงร่าง ทั้งดาบร้องเพลงได้ พวกนาย
อยากถูกจับได้หรือไง"

"เปล่า" ผมว่า "แต่ถ้าเราแสดงเวทมนตร์ออกไปก็จะยิ่งทำให้
พวกมนุษย์ลับสนมากขึ้น" ผมรู้สึกดีที่ได้สอนเขาบ้าง "เหมือนมันไป
ซื้อตสมองของพวกนั้น ทำให้อยากหลีกเลี่ยงเรา"

"จริงหรือนี่" แอนนาเบ็ธส่ายหน้า "เราต้องหลบๆ ซ่อนๆ ตลอด
หลายปีที่ผ่านมา ทั้งที่แค่เป็นตัวเองก็ได้เนี่ยนะ"

"เธอควรเป็นตัวเองตลอดเวลา" อเล็กซ์เดินมาด้านข้าง เขากลับมา
อยู่ในร่างมนุษย์แล้ว แต่ยังมีขนฟลามิงโกติดผมอีกนิดหน่อย "แล้วเธอ
ก็ควรรอดความแปลกประหลาดมหัศจรรย์ทั้งหลายด้วยนะเพื่อน"

"ฉันจะขอยกคำพูดของนายไปใช้นะ" เพอร์ซียกว่า

"ได้เลย"

เขาหยุดตรงมุมนอนที่รถโตโยต้าพริอุสของเพอร์ซีจอดอยู่ข้างมิเตอร์
ผมจับมือเขาแล้วแอนนาเบ็ธก็เข้ามากอด

ลูกพี่ลูกน้องจับไหล่ผมแน่น เธอพิจารณาใบหน้าของผม ดวงตา
สีเทาเปี่ยมล้นด้วยความห่วงใย "ดูแลตัวเองให้ดีนะแม็กนัส นายจะต้อง
กลับมาอย่างปลอดภัย นี่เป็นคำสั่ง"

"ได้ขอรับมาดาม" ผมสัญญา "เราตระกูลเซสไม่ทิ้งกันอยู่แล้ว"

"พูดถึงเรื่องนั้น..." เธอพูดเบาๆ "นายไปที่นั่นมาหรือยัง"

ผมรู้สึกเหมือนตกจากเสากระโดงอีกรอบ ฟุ่งหลวลงสู่ความตาย
อันเจ็บปวด

"ยัง" ผมสารภาพ "วันนี้แหละ ฉันสัญญา"

ภาพสุดท้ายที่ผมเห็นเพอร์ซีกับแอนนาเบ็ธคือตอนที่รถพริอุส
แล่นเลี้ยวหัวมุมถนนเพิร์สต์อเวนิว เพอร์ซีกำลังร้องเพลงของ

เลด เซฟเพลินคลอไปกำบวิฑู ส่วนแอนนาเบ็ธก็หัวเราะซ้ำเสียงร้อง
ไม่เอาไหนของเขา

อเล็กซ์กอดอก "ถ้าสองคนนั้นอยู่ด้วยกันแล้วน่ารักไปกว่านี้ ก็คง
ทำให้เกิดระเบิดนิวเคลียร์แห่งความน่ารักจนทำลายยานอีสเทิร์นซีบอร์ด
ได้แน่ๆ"

"นั่นคือคำชมในแบบของนายหรือไง" ผมถาม

"บางทีอาจใกล้เคียงที่สุดเท่าที่นายจะได้ยินแล้วละ" เขาเหลือบ
มองมา "นายสัญญาากับแอนนาเบ็ธว่าจะไปไหน"

ปากของผมมีรสชาติเหมือนเคียวฟอยล์ "บ้านลุงของฉัน มีบางอย่าง
ที่ต้องทำ"

"อ้อออ" อเล็กซ์พยักหน้า "ฉันเกลียดที่นั่น"

ผมพยายามเลี่ยงภารกิจนี้มาหลายสัปดาห์แล้ว เพราะ
ไม่อยากทำมันตามลำพัง แล้วก็อยากขอให้เพื่อนคนอื่นไปด้วย
ไม่ว่าจะเป็นซามิราห์ ฮาร์ธสโตน บลิตเซน หรือคนอื่น ๆ จากชั้นสิบเก้า
ของโรงแรมวัลฮัลลา มันให้ความรู้สึกเป็นเรื่องส่วนตัวและเจ็บปวด
มากเกินไป แต่อเล็กซ์เคยไปค้นหาสนับสนุนกับผมมาแล้ว ผมไม่รู้สึกแย้
หากเขาจะไปด้วย อันที่จริงผมประหลาดใจด้วยซ้ำเมื่อรู้สึกว่ายากให้เขา
ไปด้วยมากๆ

"เอ่อ..." ผมกระแอมไล่ฟาลาเฟลกับน้ำทะเลที่ค้างอยู่ในคอ
"นายอยากไปเยือนค้นหาสนับสนุนบ้างและสำรวจข่าวของคนตายกับฉัน
ไหมละ"

อเล็กซ์ยิ้มแป้น "นี่กว่าจะไม่ชวนเสียแล้ว"

3

ผมได้มรดกเป็นหมาป่าตายกับกางเกงใน

"แปลกใหม่ดี" อเล็กซ์ว่า

ประตูหน้าของบ้านหินสีน้ำตาลถูกพังเปิด ล็อกนิรภัยโดนกระแทกจนหลุดจากกรอบประตู สิ่งที่อยู่บนพรมโอเรียนทัลในห้องโถงหน้าคือซากหมาป่าตัวหนึ่ง

ผมตัวสั้นสะท้าน

คุณไม่มีทางเหวี่ยงขวานในเก้าอี้โลกแล้วไม่โดนหมาป่าสักตัวหมาป่ามีอยู่มากมาย ทั้งเฟนรีส หมาป่าของโอดิน หมาป่าของโลกิมนุश्य์หมาป่า หมาป่าใจร้าย และหมาป่าเจ้าของธุรกิจขนาดเล็กที่รับงานแบบอิสระ พวกนี้ยินดีฆ่าทุกคนหากได้ราคาดี

หมาป่าที่ตายในห้องหน้าบ้านของลุงแรนดอล์ฟดูเหมือนตัวที่เคยทำร้ายแม่ผมจนตายในคืนหนึ่งเมื่อสองปีก่อน

ไอหมอกสีฟ้าเรืองแสงยังคงค้างอยู่ตามขนสีดำยุ่งเหยิงของมันปากบิดเบี้ยวในท่าเสยะแบบถาวร บนศีรษะมีอักขระไวกิงประทับอยู่ แต่ขนโดยรอบไหม้ดำมากจนผมดูไม่ออกว่าเป็นสัญลักษณ์อะไร ฮาร์ธสโตน

เพื่อนผมอาจบอกได้

อเล็กซ์เดินวนรอบซากขนาดเท่าลูกม้านี้ เขาตะมุ้มที่ชายโครง
เจ้าหมาป่ายังคงตายสนิทเหมือนเดิม

"ร่างของมันยังไม่เริ่มสลาย" เขาตั้งข้อสังเกต "ปกติสัตว์ประหลาด
จะสลายร่างค่อนข้างเร็วหลังจากโดนฆ่า นี่ก็ยิ่งได้กลิ่นขนใหม่อยู่เลย
แปลว่าเพิ่งตายเมื่อเร็วๆ นี้แน่นอน"

"นายคิดว่าอักขระนี้เป็นกับดักงั้นหรือ"

อเล็กซ์ยิ้มเยาะ "ฉันคิดว่าลุงของนายรู้จักเวทมนตร์อยู่บ้าง หมาป่า
กระโดดลงมาบนพรหมแล้วก็คงไปกระตุ้นให้อักขระนั้นทำงาน จากนั้น
ก็ตูม!"

ผมจำได้ถึงช่วงเวลาที่เคยเป็นเด็กไร้บ้านแล้วแอบเข้าบ้าน
ลุงแรนดอล์ฟตอนเขาไม่อยู่ เคยขโมยอาหาร ค้นห้องทำงาน หรือ
สร้างความรำคาญ แต่ก็ไม่เคยโดนกับดักเล่นงานดังตูม ผมก็มาตลอดว่า
ลุงเป็นพวกไม่รู้จักรักษาบ้าน ตอนนั้นก็เลยรู้สึกคลื่นไส้เล็กน้อยเมื่อคิดว่า
ผมเคยมีโอกาsslงไปนอนตายบนพรหมหน้าประตูโดยมีอักขระประทับอยู่
บนหน้าผากแบบนี้

กับดักนี่คือสาเหตุที่พินัยกรรมของลุงระบุเจาะจงให้ผมกับแอนนาเบ็ธ
มาเยือนสถานที่แห่งนี้ก่อนจะได้กรรมสิทธิ์ใหม่ ลุงแรนดอล์ฟพยายาม
แก้แค้นเราทั้งที่เขา ก็ตายไปแล้วใช่ไหม

"นายคิดว่าบริเวณอื่นๆ ในบ้านจะปลอดภัยไหม" ผมถาม

"ไม่" อเล็กซ์พูดอย่างจริงจัง "ดังนั้น ก็ไปสำรวจกันเถอะ"

เราไม่เจอหมาป่าตายอีกที่ชั้นล่าง ไม่มีอักขระระเบิดใส่หน้า
ของน่ากลัวที่สุดที่เจอคือตู้เย็นของลุงแรนดอล์ฟ ในนั้นมีโยเกิร์ตหมดอายุ
นมบูด และแครอทขึ้นราที่กำลังวิวัฒนาการเป็นสังคัมก่อนยุคอุตสาหกรรม

"ว่าแต่" อเล็กซ์เดินมาขึ้นข้างผม "นายได้ทั้งหมดนี้เป็นมรดก
เงินหรือ"

ผมเล่าเรื่องพินัยกรรมของคุณให้เขาฟังแบบคร่าวๆ ระหว่าง
เดินมาที่นี่ แต่อเล็กซ์ยังคงทำหน้าที่เหมือนไม่อยากจะเชื่อและเกือบไม่พอใจ
ด้วยซ้ำ

"ลุงแรนดอล์ฟยกบ้านหลังนี้ให้ฉันกับแอนนาเบธ" ผมบอก "แต่
ฉันตายแล้วอย่างเป็นทางการ แปลว่าทั้งหมดนี้เป็นของแอนนาเบธ
ทนายของคุณติดต่อพ่อแอนนาเบธ เขาก็เลยบอกเธอ แล้วเธอก็บอกฉัน
แอนนาเบธขอให้ฉันมาสำรวจดูและ..." ผมยกไหล่ "...ตัดสินใจว่าจะ
ทำอะไรกับที่นี่"

อเล็กซ์หยิบกรอบรูปอันหนึ่งจากชั้นหนังสือที่อยู่ใกล้สุด ในกรอบคือ
รูปลุงแรนดอล์ฟกับภรรยาและลูกสาว ผมไม่เคยเจอป่าแคโรไลน์ เอมมา
หรือออเบอร์มามาก่อนเลย พวกเขาตายในทะเลกลางพายุเมื่อหลายปีก่อน
แต่ผมเคยเห็นพวกเขาในฝันร้าย ผมรู้ว่านี่คือสิ่งที่โลกใช้ต่อรองเพื่อครอบงำ
ลุงของผม เขาสัญญาว่าลุงแรนดอล์ฟจะได้เห็นครอบครัวอีกครั้งหากยอม
ช่วยให้เขาเป็นอิสระจากพันธนาการ...ในแง่หนึ่งก็ถือว่าโลกิพิศุทความจริง
ครั้งสุดท้ายที่ผมเห็นลุงแรนดอล์ฟคือตอนที่เขาร่วงลงเหวสู่เฮลเฮมหรือ
ดินแดนแห่งคนตายผู้ไร้เกียรติ

อเล็กซ์พลิกรูป บางทีอาจหวังจะเจอข้อความลับอยู่ด้านหลัง
ครั้งก่อนที่เรามาเยือนห้องทำงานแห่งนี้ก็เคยเจอบัตรเชิญแต่งงาน
ซ่อนอยู่ในลักษณะเดียวกัน แล้วมันก็นำเราไปพบปัญหาสารพัดอย่าง
ครั้งนี้ไม่มีข้อความลับซ่อนไว้ มีแค่กระดาษสีน้ำตาลว่างเปล่าที่ดูแล้ว
ปวดใจน้อยกว่าใบหน้ายิ้มแย้มของญาติที่ตายแล้วอยู่มากโข

อเล็กซ์เก็บรูปไว้บนชั้นตามเดิม "แอนนาเบธไม่สนใจเลยหรือว่า"

นายจะทำอะไรกับบ้านหลังนี้"

"ไม่เลย เธอมีปัญหามากมายอยู่แล้ว ทั้งเรื่องเรียนและเรื่องของ ลูกครึ่งเทพ เธอแค่อยากให้อันบอกเธอหากเจอสิ่งที่น่าสนใจ อย่าง อัลบั้มภาพถ่ายเก่าๆ ประวัติครอบครัว อะไรทำนองนั้น"

อเล็กซ์ย่นจมูก "ประวัติครอบครัว?" ใบหน้าของเขาดูจริงจังเกินๆ ที่งั้นๆ เหมือนตอนเตะซากหมาป่า "แล้วชั้นบนมีอะไร"

"ไม่แน่ใจ ตอนฉันยังเด็กเราไม่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นไปเกินชั้นสอง แล้วตอนที่ฉันแอบเข้ามาที่นี่สองสามครั้งในช่วงก่อน..." ผมแบมือ "ฉันก็ไม่เคยขึ้นไปสูงขนาดนั้น"

อเล็กซ์มองผมลอดแว่น ดวงตาสีน้ำตาลเข้มกับสีอำพันดูเหมือน ดวงจันทร์ต่างสีที่โผล่มาเหนือเส้นขอบฟ้า "ฟังดูน่าตื่นเต้น ไปกันเถอะ"

ชั้นถัดไปประกอบด้วยห้องนอนใหญ่สองห้อง ห้องด้านหน้า สะอาดหมดจด ตกแต่งแบบเรียบง่ายทั่วไป มีเตียงแฝดสองหลัง ตู้ลิ้นชักหนึ่งใบ ผนังว่างโล่ง บางทีอาจเป็นห้องพักแขก แต่ผมไม่คิดว่า ลุงแรนดอล์ฟมีแขกให้ต้อนรับมากมายนัก หรือบางทีห้องนี้อาจเคยเป็น ของเอมมากับออเบอรัล ถ้าใช่ ลุงแรนดอล์ฟก็กลับตัวตนของพวกเขา จนไร้ร่องรอย เหลือแค่ความว่างเปล่าสีขาวตรงกลางบ้าน เราไม่ได้รั้งอยู่ที่นั่น นานนัก

ห้องนอนห้องที่สองต้องเป็นของลุงแรนดอล์ฟแน่ มันมีกลิ่น เหมือนโคโลญญากานพลูหลายๆ ที่เขาชอบใช้ หนังสืออัปชั่นกองกันเป็นตั้ง ติดผนัง กระดาษห่อช็อกโกแลตแห่งอัดอยู่เต็มตะกร้าชยะ ลุงแรนดอล์ฟ อาจกินช็อกโกแลตทั้งหมดที่มีก่อนออกจากบ้านไปช่วยโลภทำลายโลก

ผมคงว่าเขาไม่ได้หกรอก เพราะผมเองก็พุดอยู่เสมอว่า กินช็อกโกแลต ก่อนแล้วค่อยทำลายโลกทีหลัง

ก็อธิบายยากจริงๆ

บนชั้นสี่มีห้องนอนว่างอีกสองห้อง ไม่มีอันตรายอย่างหมาป่า
รูนระเบิด หรือกางเกงในของชายแก่

ชั้นบนสุดเป็นห้องสมุดที่ใหญ่กว่าห้องสมุดในห้องทำงานของ
ลุงแรนดอล์ฟเสียอีก มีนิตยสารหลากหลายเรียงรายอยู่บนชั้น ห้องครัวเล็ก
ครองมุมหนึ่งของห้อง เพียบพร้อมด้วยตู้เย็นเล็กกับกาไฟฟ้า แต่...
ให้ตายสิลุงแรนดอล์ฟ!...ยังคงไม่มีช็อกโกแลต หน้าต่างมองออกไป
เห็นหลังคามุงกระเบื้องสีเขียวในย่านแบ็กเบย์ ที่มุมไกลของห้องมีบันได
พาไปยังสิ่งที่ผมเดาว่าน่าจะเป็นระเบียงดาดฟ้า

เก้าอี้หนังที่ดูน่าสบายหันหน้าเข้าหาเตาผิงหินอ่อนซึ่งตรงกลาง
สลักเป็นรูปหัวหมาป่าแยกเขี้ยว (แหงอยู่แล้ว) ส่วนบนหิ้งเหนือเตาผิง
ก็มีเขาสัตว์สำหรับใส่เหล่าของนอร์สอยู่บนแท่นเงินสามขา เขาสัตว์นี้
ประดับด้วยแถบหนังและขอบเงินที่แกะสลักเป็นลวดลายอักขระ ผม
เคยเห็นเขาสัตว์แบบนี้มาแล้วนับพันในวัลฮัลลา แต่ก็ยังประหลาดใจ
ที่เจอมันที่นี่ ลุงแรนดอล์ฟไม่ใช่พวกชอบดื่มมิดในสายตาผม บางที
เขาอาจเอาไวใส่ซาเอิร์ลเกรย์มั้ง

"มาเดร เด ดิโอส" อเล็กซ์พูด

ผมจ้องเขา นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้ยินเขาพูดภาษาสเปน

เขาแตะภาพถ่ายในกรอบรูปอันหนึ่งบนผนังแล้วยิ้มเจ้าเล่ห์ให้ผม
"ไปรคบอกฉันที่ว่านี่คือนาย"

มันเป็นภาพถ่ายของแม่ผู้มาพร้อมผมสั้นและรอยยิ้มเจิดจ้า
เช่นเคย แม่สวมกางเกงยีนกับเสื้อเชิ้ตแขนสั้นผ้าสักหลาด ยืนอยู่ใน
โพรงกลวงของต้นไซคามอร์และกำลังอุ้มทารกแม็กนัสชูให้ก๊ออง
ผมของทารกเหมือนเส้นทองคำขาว ปากก็วาวเพราะน้ำลาย ตาสีเทา

เบิกกว้างเหมือนจะถามว่า *ฉันมาทำอะไรที่นี่*

"ฉันเอง" ผมยอมรับ

"นายน่ารักมาก" อเล็กซ์มองมา "แล้วทำไมโตมาเป็นแบบนี้"

"ฮา ฮา"

ผมกวาดตามองภาพถ่ายบนผนัง นึกประหลาดใจที่ลุงแรนดอล์ฟเก็บภาพถ่ายของผมกับแม่ไว้ตรงที่เขามองเห็นได้ทุกเมื่อยามนั่งเก้าอี้พักผ่อน เกือบเหมือนว่าเขาหวังใยใส่ใจเราจริงๆ

อีกภาพเป็นภาพถ่ายพี่น้องเซสสามคนสมัยยังเด็ก นาดาลี เฟรเดอริก และแรนดอล์ฟ ทุกคนสวมเครื่องแบบทหารสมัยสงครามโลกครั้งที่สองและถือปืนยาวปลอม ผมเดาว่าคงเป็นวันฮัลโลวีน ถัดไปเป็นภาพถ่ายยายของผม ชายหญิงผมขาวหน้าเนื่อ้วมวดผู้สวมเสื้อผ้าลายสก๊อตสีตัดกันสไตล์ทศวรรษหนึ่งพันเก้าร้อยเจ็ดสิบ เหมือนว่าพวกเขากำลังจะไปโบสถ์หรือไม่ก็ดิสโก้สำหรับพลเมืองวัยดี

ผมขอสารภาพว่าแยกตากับยายไม่ค่อยออก พวกเขาเสียชีวิตก่อนผมจะได้เจอ แต่ดูจากภาพถ่ายก็รู้ว่าพวกเขาเป็นคู่สามีภรรยาประเภทที่ยังอยู่ด้วยกันก็ยิ่งเหมือนกันมากขึ้นทุกที จนกระทั่งแทบแยกไม่ออกว่าคนไหนเป็นคนไหน ทั้งทรงผมหมวกกันน็อกสีขาว แว่นเหมือนกัน แถมยังมีหมวดขาวบางเหมือนกันด้วย ในภาพถ่ายใบนี้มีของขวัญกิ่งโบราณโผล่มาให้เห็นสองสามอย่าง รวมถึงเขาสัตว์ที่ตอนนี้อยู่บนหิ้งเตาผิงของลุงแรนดอล์ฟที่เคยแขวนอยู่บนผนังด้านหลังตายายมาก่อน ผมไม่รู้เลยว่าตายายก็สนใจวัตถุโบราณของนอร์สด้วย ใจนี้สงสัยว่าพวกเขาเคยเดินทางท่องเก้าโลกหรือไม่ ถ้าเคยก็คงอธิบายสีหน้าสับสนและตาที่เหล่ๆ นั้นได้ดี

อเล็กซ์อ่านชื่อหนังสือบนชั้น

"มีอะไรน่าสนใจไหม" ผมถาม

เขายักไหล่ "อภินิหารแหวนครองพิภพ 'ไม่เลวนะ หนังสือของ ซิลเวีย แพลทก็ดี อ้อ เดอะ เลฟ แฮนด์ ออฟ ดาร์กเนส ฉันชอบเล่มนี้ แะ ส่วนที่เหลือ...ไม่เท่าไร ฉันว่าหนังสือของเขาหนักไปทางเรื่องของ ชายผิวขาวที่ตายแล้วมากไปหน่อย"

"ฉันก็เป็นชายผิวขาวที่ตายแล้ว" ผมตั้งข้อสังเกต

อเล็กซ์เลิกคิ้วข้างหนึ่ง "ก็ใช่ล่ะสิ"

ผมไม่รู้มาก่อนว่าอเล็กซ์เป็นนักอ่าน ใจนี้ก็อยากถามว่าเขาชอบ หนังสือเล่มโปรดของผมบ้างไหม ไม่ว่าจะเป็ผลงานของสกอตต์ พิลกริม หรือแซนด์แมน มันเป็นเรื่องที่เรียกได้ว่าแปลกอย่างเฉิดฉาย แต่สุดท้าย ผมก็ตัดสินใจว่าน่าจะไม่ใช่เวลาที่เหมาะจะตั้งชมรมนักอ่าน

ผมค้นชั้นหนังสือเพื่อหาสมุดบันทึกหรือช่องลับต่อ

อเล็กซ์เดินเอื่อยๆ ไปยังบันได เขามองขึ้นไปแล้วหน้าก็เปลี่ยนเป็น สีเขียวเหมือนเส้นผม "เอ้อ แม็กนัส นายน่าจะมาดูนี่หน่อยนะ"

ผมไปสมทบกับเขา

เหนือบันไดมีฝาคกรอบทรงโดมที่เปิดออกไปสู่แดดฟ้าได้ อีกราก ของมันมีหมาป่าอีกตัวเดินกลับไปกลับมาและส่ายแยกเขี้ยวอยู่

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)